

wasto: fest sinno noud on árraearwamatta,
ja árramoistmatta sinno feed."

Siis läks wannake, pibel faenlo al, sau-
nast wälja, ja piddi sedda möldrile wima
árramüa. Mölder ellas seált paar wersta,
metsa tagga. Tee peál mótlies ta monne
móda láinud parrema aia peále, ja hal-
sedus aias ta filmawet joofsma, — nüud ta
piddi omma wimist ja keigekassimat warra ár-
ra andma. Kui ta pole maad olli árra káinud,
istus ta tee áre ühhe poósa alla rohho peále
maõha jalga puhkama, lõi weel kord om-
ma armsa ramato umbes lahti, ja tussid ta
fätte need sannad: „Hüa mind appi
ahhastusse páwal, siis ma tahhan
sind árrapeasta, et sa wóttad mind
kita.” Siis lõi wannake silmad taewa pole,
ja õhkas selle pole, kes linnud toidab ja
lissekessed fatta. Kui ta Pea jälle mahha
waus, näggi ta üht frono meest metsa taffa
tuslewad. Kui ta liggi sai, tunnistas wan-
nake, ja — nago wali pimedal ööl paistab,
nenda káis róóm ta süddamest läbbi, se fro-

nomees olli — ta poeg Hinref. Otsego nore
pólwe rammo olleks ta soonte sisse sanud,
ta tousis üles ja útles ühhe forra teise jár-
rele: „Mo poeg! mo poeg Hinref! ja
langes poia faela ümber, ja ka poeg issa
faela ümber. Sedda rómo! — Agga pár-
rost kússis poeg, mis ta sia tulnud. Siis
räkis issa omma fibbedust ja sedda haledat
luggu, et ta omma piibli piddi tahitma ár-
ra anda. Rõmoga wóttis poeg ramato, mis
issast rohho peále jánud, ja útles: „Oõ
Jummal tannatud! weel parajal aial on ta
mind saatnud, ja on mind önnistanud, et
sedda kallist wannematte-wannematte pár-
randust polle tarvis árra anda. — Ja mol-
lemad läksid issa sauna pole.

Kui wanna emma oues meest poiaga nág-
gi tuslewad, jái ta wárrisema rómo párrast,
ja nuttis poia ümber kaua. Selsammal ró-
mo-páwa õhtal wóttis wanna Mart omma
piibli, andis poia fätte, ja útles: „Se ra-
mat, mo poeg, árgo lahfugo sinnust, se sa-
dab sulle ja so foiale önnistust.”